

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - FØRSTE KONGEBOG

332 Første Kongebog 1:1-31

Herren ... der har udfriet mig fra al nød

Kong David var blevet så svækket af alderdom, at han tilsyneladende var blevet sengeliggende. Adonija, hans ældste levende søn, havde lignende ambitioner som Absalom, og han fik Joab og præsten Ebjatar med på at udråbe ham til konge i den tro, at hans far var for gammel til at forhindre det. Men David havde nogle trofaste tjenere om sig, især profeten Natan, som tog initiativet til, at David blev orienteret om situationen. Herren, som havde udfriet ham fra al nød livet igennem, styrkede ham til at imødegå denne sidste trussel. Han gjorde ham i stand til at vurdere forholdene og til at tage en ufortøvet beslutning om straks at få Salomo indsat som konge. Herren svigter ikke i livets aften.

HUSKEVERS: Salme 71:17-18.

333 Første Kongebog 1:32-53

Han skal være konge i mit sted

Den gamle kong David viste sig ved Herrens hjælp at være mere handlekraftig, end Adonija havde regnet med. Hans hurtige reaktion, da han hørte, hvad der var i gære, knuste oprøret i dets vorden. Salomo sad på Davids trone som den lovligt udpegede og salvede konge, og Adonijas gæster bøjede sig for denne kendsgerning og forsvandt hurtigst muligt! Den selvbestaltede kong Adonija måtte ydmyge sig og bede kong Salomo om ikke at slå ham ihjel. Gud har indsat sin Konge på Zion, skriver salmisten. Oprør imod ham er nyt-teløst. Den eneste redning for jordens mægtige (og os) er at ydmyge sig for ham!

HUSKEVERS: Salme 2:5-6.

334 Første Kongebog 2:1-25

Du skal holde Herren din Guds bud

Herren havde givet David forjættelser angående hans hus, men der var knyttet betingelser dertil. Davids sidste ord til Salomo er en stærk opfordring til at opfylde disse betingelser ved at holde Moses' lov. Hvis han vandrer ad Herrens veje, vil hans livsgerning lykkes fuldt ud, og det samme gælder hans efterkommere. Sand lykke findes kun under Herrens velsignelse, og det forudsætter lydighed. Dernæst råder han ham til at straffe Joab og Shim'i. Måske frygtede David, at disse kunne skabe vanskeligheder for Salomo, eller var det blot, fordi han havde ønsket at straffe dem selv, men ikke havde formået det?

HUSKEVERS: Salme 19:8,12

335 Første Kongebog 2:26-46

Nu vil Herren lade din ondskab ramme dig selv

Præsten Ebjatar bliver afsat for sin del i Adonijas oprør. Joab forsøger at redde sig ved at flygte til Herrens telt og gribe fat om alterets horn. Det er første gang, Joab har vist tegn på ængstelse. Han må vide, at hos Salomo vil han ikke møde samme eftergivenhed som hos David. Langt om længe har Joabs forbrydelser indhentet ham, og han må lade livet. Helligdommen beskytter ikke en morder som ham. Den næste fjende, Salomo gør op med, er Shim'i. Han får mulighed for at redde livet, men forspilder den og drages endeligt til regnskab for sin ondskab mod David; måske mistænker Salomo ham for stadig at huse fjendskab mod Davids familie. Således rydder Salomo op efter sin far og bliver etableret i sit kongedømme.

HUSKEVERS: Mattæusevangeliet 16:27.

336 Første Kongebog 3

Herren syntes godt om, at det var det, Salomo bad om
Hvad mon vi ville svare, hvis Gud gav os samme tilbud som Salomo i drømmen: "Sig, hvad jeg skal give dig!" Salomo var sig sin ungdom og uerfarenhed bevidst; han ønskede at være en god, retfærdig konge, som regerede til bedste for folket, derfor bad han om den fornødne visdom dertil. Det var et uselvisk ønske, som skulle gøre ham i stand til at tjene Guds folk. Derfor behagede det Herren, og han lovede ham rigdom og ære i tilgift. Episoden med de to skøger fortælles for at vise, at Herren opfyldte, hvad han havde lovet i drømmen; Salomo havde Guds visdom til at bedømme sager ret. Vi har faktisk et "stående" tilbud fra Herren, at vi må bede om, hvad vi ønsker. Benytter vi os af det med samme ansvarsbevidsthed som Salomo?

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:13-14

337 Første Kongebog 4:1 - 5:14

Han var visere end noget andet menneske

Denne beskrivelse af Salomos regeringstid giver indtryk af velvære og tryghed: "de spiste og ... var glade" (20); de "boede trygt". Hans herredømme rakte langt ud over Israels grænser, så de frygtede ikke angreb fra fjender. Det kunne han takke sin far David for; han havde kæmpet mange krige for at sikre Israel, og nu var der fred. Salomo vandt ry for sin Gudgivne visdom, som gjorde ham visere end alle andre. Han lærte meget af at iagttage naturen og dyrene. Jesus er mere end Salomo (Matt. 12:42). I ham er alle visdommens og kundskabens skatte skjult (Kol. 2:3). Under hans herredømme har vi sandt velvære og tryghed; vi mangler dybest set intet!

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:6-7.

338 Første Kongebog 5:15-32

Din søn ... skal bygge huset for mit navn

David havde lyst til at bygge Guds hus, men han fik ikke lov til det. Salomo vidste, at det var hans opgave. Han så i de fredelige forhold, han arvede efter sin fars mange krige, Herrens velsignelse med henblik på, at nu kunne huset bygges. Han gik i gang med byggeriet i tillid til, at Herren var med ham. Antallet af arbejderne giver indtryk af, hvor mægtigt et arbejde, det var. Hov-eriarbejderne, som måtte arbejde hver Tredie måned i Libanon var formentlig israelitter; derimod var bærerne og stenhuggerne med deres arbejdsledere fremmede. Templet skulle være et bedehus; giver vi bøn den centrale plads i vort åndelige liv, som dette angiver?

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 21:13

339 Første Kongebog 6

Så byggede Salomo huset færdigt

Templets opførelse var den største begivenhed siden Israels udvandring af Egypten, og derfor dateres den omhyggeligt. Det skulle være Guds hus, dvs. et sted hvor Gud ville være til stede midt iblandt sit folk. Men templet var ikke i sig selv nogen garanti for Guds tilstedeværelse. Det minder Herren om i sine ord til Salomo (11-13). Salomo måtte omhyggeligt adlyde Herren, hvis han skulle opleve Herrens nærhed. Herren kan aldrig binde sig til at velsigne pga. ydre formaliteter, hvor "rigtige" de end er; det er altid lydige hjerter, han spejder efter. Salme 15 beskriver dem, der kan nærme sig Herren - og det er dem, han bor midt iblandt.

HUSKEVERS: Salme 15:1-2

340 Første Kongebog 7:1-22

Han var fuld af visdom og klogskab og indsigt

Der var mange ting, der skulle laves af metal til Herrens hus. Til dette arbejde sendte Salomo bud efter en mand i Tyrus, som havde forstand på det. Han var åbenbart dygtigere til al slags bronzearbejde end nogen i Israel, og derfor brugte Salomo ham. Han havde lært sit håndværk godt, sikkert af sin far (14), så han var blevet ekspert på dette område; nu fik han den ære at gøre arbejdet for Herrens herlige tempel. Vi har forskellige evner og muligheder, og det er vigtigt, at vi til fulde udnytter dem, vi har. Så kan vi en skønne dag få brug for den visdom og indsigt, vi har erhvervet, til Herrens ære.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 25:22-23

341 Første Kongebog 7:23-51

Havet stillede han ved templets sydside, i sydøst

Der var meget vand ved templet: det store hav placeret på de 12 okser rummede 2000 bat (ca.7400 liter), hvor præsterne vaskede sig; og 10 mindre kar (27-39) med hvert 40 bat (ca.1500 liter). Alle disse vandbeholdere var i templets forgård, så ingen skulle nærme sig templet med noget snavs. Præsterne afvaskede sig, og de skyllede ofrene, før de kom til selve alteret (2 Krøn 4:6). Mon vi i dette kan se en afspejling af, at vi kommer til Gud gennem dåbens vande (Titusbrevet 3:5) - eller skal vi se ordets rensende virkning (se Ef. 5:26)? I hvert fald er det Herren, der har gjort det muligt for menigheden at blive rensset og helliget, så den kan bestå for Guds åsyn.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:26-27.

342 Første Kongebog 8:1-21

Herrens herlighed fyldte Herrens tempel

Hvad var det fine tempel uden arken og tavlerne med Guds bud? Arken var templets "hjerter", symbolet på, at Herren var der; tavlerne var udtryk for hans vilje. Først efter de var anbragt, kom Herrens herlighed og fyldte huset. Der var ikke engang plads til præsterne. På denne lille plet på jorden kunne Herren give sin tilstedeværelse til kende. Men det udelukkede, at mennesker også kunne være der! Helt anderledes bliver det engang, når kundskaben om Herrens herlighed fylder jorden. Ikke længere er hans herlighed skjult i et tempel, men åbenbaret til fulde i kraft af Jesu Kristi forsoningsoffer til velsignelse for alle, der skjuler sig i ham.

HUSKEVERS: Habakkuk 2:14

343 Første Kongebog 8:22-53

Dit navn er udråbt over dette hus

Salomo begynder sin bøn med at lovprise Herren for hans trofasthed og bede om, at han fortsat må opfylde sine løfter. Han erkender Guds storhed, og at templet, han har bygget, kun er et sted, hvor hans navn knyttes til. Det meste af hans bøn for folket gælder diverse trængsler, som de kommer til at lide pga. deres synd, og derfor er der fem gange en bøn om tilgivelse, når folket omvender sig og beder, vendt mod templet (30,34,36,39,50). "Vent mod dette sted" betyder for os bøn i Jesu Kristi navn. I ham har vi adgang til Faderen.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:13-14

344 Første Kongebog 8:54-66

I skal være helhjertet med Herren vor Gud

For os, som for Israel, er der ingen dybere lykke eller tryghed end at vide, at Herren er med os. Er der en bedre måde at leve livet på, end at vandre på hans veje og gøre hans vilje? Er det ikke vort inderligste ønske, at vi måtte være helhjertet med Herren vor Gud? Det gælder ikke blot for os hver især personligt, men for menigheden, vi er en del af. Deler vi Herrens længsel, at vi *alle* måtte være helt overgivet til ham? Vi kan ikke stole på vores hjertes hengivenhed, men Herren har bevaret os indtil i dag, og han vil fortsat vende vores hjerte til sig, når vi stoler på ham.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

345 Første Kongebog 9

Hvis du vandrer for mit ansigt med oprigtigt hjerte

Herren viser sig for Salomo og bekræfter, at han har hørt hans bøn og vil besvare den. Men han har også advarende ord at sige, og det er vemodigt at læse hans advarsel og tænke på, at sådan gik det Israel og det herlige tempel. Foreløbig har Salomo næppe troet det muligt, at han kunne andet end fortsætte med at adlyde Herrens bud. Templet var færdigt, Herren havde ladet sig til syne for ham og lovet at stadfæste sit navn der. Alt var godt! Det er nødvendigt for os at vogte os for selvsikkerhed og lytte til Herrens advarsler, så vi søger hans hjælp til stadighed for at blive bevaret i den første kærlighed til ham.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 10:12

346 Første Kongebog 10

Din visdom og velstand overgår det rygte, jeg hørte

Dronningen af Saba kunne dårlig nok tro alt det, hun havde hørt om Salomo. Hun kom for at prøve hans visdom for sig selv og for at se hans velstand med egne øjne. Hun blev mere end overbevist, for alt overgik langt, hvad hun havde hørt. Job kom gennem svære prøvelser til at erkende noget lignende om Gud; hans tidligere kendskab var kun som et rygte, "men nu har jeg set dig med egne øjne" (Job 42:5). Vort kendskab til Herren her på jorden kan måske sammenlignes med "et rygte". Hvordan bliver det så ikke at se ham ansigt til ansigt! Indtil da kan vi ikke forvente svar på alle vore spørgsmål, men må vandre i tro.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 13:12

347 Første Kongebog 11:1-22

Så han ikke var helhjertet med Herren sin Gud

Nu kommer den første mislyd i den hellige Skrift angående Salomo. Hans kærlighed til de mange udenlandske kvinder fremhæves direkte som ulydighed mod Herrens bud (2). Hvorfor hjalp hans visdom ham ikke til at indse, hvad det kunne føre til? Han lod sine følelser og sine lyster overtage magten, og det blev skæbnesvangert. Vi læser med forfærdelse, at han, som havde bygget Herrens tempel, nu er i gang med at bygge hedenske offerhøje til ækle guder for at behage sine hedenske hustruer! Han har i sit hjerte vendt sig fra Herren, i mod-sætning til David, som på trods af sit fald med Batseba, dog klyngede sig til Herren.

HUSKEVERS: Ordsprogene 4:23

348 Første Kongebog 11:23-43

Du skal være konge over Israel

Akijas profeti om, at Jeroboam ville blive konge over Israel, blev givet under fire øjne (29). Salomos ændrede forhold til Jeroboam (40) kunne dog tyde på, at Jeroboam straks tog skridt i retning af oprør imod Salomo, eller i det mindste bekendtgjorde profetien. Måske gik han allerede med sådanne tanker, da Akija mødte ham (37). Profetien gør det helt klart, at Herren styrede udviklingen og ville lade et sådant oprør mod Davids hus lykkes som straf for Salomos utroskab. Til gengæld ville Jeroboams hus' lykke blive afhængig af, om han forblev tro mod Herren.

HUSKEVERS: Daniel 2:20-21

349 Første Kongebog 12

Kongen svarede folket hårdt

Det gik, som Herren havde sagt. Rehabeams tåbelige og hovmodige svar til Israel befæstede dem i deres modvilje mod Davids hus, og de vendte sig fra ham i åbent oprør og valgte Jeroboam til konge over sig. Rehabeam havde dog tilsyneladende lært en vigtig lektie, at det ikke altid er bedst at fare frem med magt; han bøjede sig i hvert fald for Herrens ord og lod være med at gå i krig mod det oprørske Israel. Lad os huske dette vise råd i vore mindre sager i forhold til hinanden; vi vinder ofte ved mildhed frem for hårdhed, ved at bøje os frem for ved at retfærdiggøre os! Jeroboam havde vundet, men han stolede ikke på Herren og førte hurtigt Israel på afveje.

HUSKEVERS: Ordsprogene 15:1

350 Første Kongebog 13

Fordi du trodsede Herrens ord og ikke adlød

Så snart Jeroboam var blevet konge, begyndte han at lade hånt om Herrens bud og ledte Israels gudsdyrkelse efter sit eget hoved. Gud sendte ham en advarsel gennem den Guds mand fra Juda, mens han var i færd med at ofre på alteret i Betel. Oplevelsen med hans visnede hånd (dom) og dens helbredelse (nåde) gjorde et midlertidigt indtryk på ham, men det fik ham ikke til at omvende sig (33). Den Guds mands skæbne synes hård i lyset af, at den falske profet, som havde bedraget ham, gik fri. Vi kan ikke sætte spørgsmålstegn ved Guds domme, men vi kan lære dels, at af dem, der betros mest, kræves også mest, og at vi må kende Guds vilje personligt og ikke fra andre.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 12:47-48.

351 Første Kongebog 14:1-18

Hele Israel begravede ham og holdt ligklage over ham

Det er med et lille smil, at Skriften fortæller om Jeroboams hustrus forgæves forsøg på at forklæde sig for den gamle, blinde profet Akija! Hans åndelige øjne var ikke blevet sløve. Det er meget bemærkelsesværdigt, at Jeroboams syge søn skulle dø, *fordi* der var noget i ham, der var godt. Han skulle fjernes, før ulykken ramte Jeroboams hus. Det kaster lidt lys over den Guds mands død; det var i hans tilfælde tydeligt en straf for ulydighed, men det betød ikke, at Gud havde forkastet ham for evigt. Hans bens skæbne taler godt for hans evige vel i gammeltestamentlig tankegang (Anden Kong. 23:17-18). Først når Jesus Kristus kommer igen vil Guds sande dom over menneskers jordiske liv blive åbenbaret.

HUSKEVERS: Romerbrevet 2:16.

352 Første Kongebog 14:19-31

Judæerne gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne

Salomo havde banet vejen til afgudsdyrkelse, og efter hans død fortsatte judæerne ad det spor. Det betød, at Herren ikke var med dem. Templets skatte var et tillokkende bytte for en fjende, og uden Herrens beskyttelse kunne Juda ikke forsvare dem. Egypterne plyndrede dem; det lyder lidt ynkeligt med Rehabeams bronzeskjolde, der blev bevogtet langt mere end deres forgængere af guld! Men tempels sande forsvar lå i lydighed mod Herren, og det forsømte de stadigvæk. Tager vi vare på de åndelige goder, vi har fået, så vi ikke først vågner op, når de er borte?

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:11-12

353 Første Kongebog 15

Fordi David havde gjort, hvad der var ret i Herrens øjne

David havde efterladt Judas kongehus en værdig arv. Herren handlede med hans slægt i lyset af hans trofasthed, selv når de som Abija ikke selv fulgte i hans spor. Men Asa var en af dem, der lignede David. Han blev konge 20 år efter Salomos død og Israels oprør. Han var helt med Herren og fjernede afguderne, men ikke offerhøjene. Han bremsede derfor skreddet fra Herren, som var begyndt under Salomo. Dog svigtede hans tro i kampen mod Israel, så han hentede hjælp fra aramæerne. Den velsignelse, som Herren lod hvile over Davids slægt for Davids skyld, minder os om den langt højere velsignelse, der hviler over menigheden for Kristi skyld.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 13:36-37.

354 Første Kongebog 16

Den synd, som Jeroboam havde forledt Israel til

Jeroboam fik det eftermæle, at det var ham, der forledte Israel til synd. Alle fem konger over Israel, der nævnes i dette kapitel, fulgte i Jeroboams spor. Det ene kongehus efter det andet blev fejlet bort. Med Akab når Israels konger en ny afgrund af frafald fra Herren, påvirket som han var af sin hedenske hustru Jezabel. Genopbygningen af Jeriko trods Herrens forbandelse over den afspejler den oprørske indstilling over for Gud, der beherskede Israel. Men Hiel slap ikke for at lide tabet af sine sønner, som Josva havde sagt. Midt i dette dybe mørke var Herren ved at berede en mand, som han ville sende til Israel som sin profet. Hvor ville det have trøstet dem, der endnu tjente Herren i Israel, hvis de havde vidst det!

HUSKEVERS: Salme 14:1-2

355 Første Kongebog 17

Herrens ord er sandhed i din mund

Fra Jeroboams tid har Israel fjernet sig mere og mere fra Herren. Akab er den hidtil mest ugudelige konge. Midt i denne onde tid træder profeten Elias pludselig frem, sendt af Gud, og forsvinder ligeså brat igen efter at have leveret sit budskab om tørken. I det skjulte virker Gud mirakler for sin tjener og for enken, der så beredvilligt har sørget for ham. Israels Gud er ikke død, men levende. Han virker til gavn for dem, der holder sig til ham, mens han overlader folket med den ugudelige Akab i spidsen til tørkens tugtelse, fordi de har forladt ham.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 4:19.

356 Første Kongebog 18:1-20

Din tjener har frygtet Herren lige fra ungdommen af
Obadja er et eksempel på, at Herren formåede at bevare en af sine tro tjenere midt i Akabs palads. Han følte sig åbenbart i konstant livsfare, men det havde ikke afholdt ham fra at yde praktisk hjælp til 100 af Herrens profeter, som han reddede fra Jezabels sværd. Han frygtede Akab, men han tillod ikke, at det fratog ham hans guds frygt. Akab beskyldte Elias for at ødelægge Israel ved tørken, men Elias påpeger den egentlige årsag til Israels ulykke: Akabs afgudsdyrkelse. Hvor ofte beskylder mennesker Gud for deres ulykker, medens årsagen ligger i deres egen synd!

HUSKEVERS: Esajas 59:1-2

357 Første Kongebog 18:21-46

Det er Herren, der er Gud!

Ba'al blev offentligt afsløret som en uduelig gud. Trods Ba'als profeters febrilske og fanatiske anstrengelser svarede han ikke, for han var ingenting og kunne ingenting. Elias' stille bøn, derimod, bragte - svar fra Herren, Israels Gud, for han havde handlet efter Herrens ord. Ildtegnet overbeviste folket om, at Herren var Gud, og Elias benyttede øjeblikkets stemning til at få Ba'als profeter, der førte folket vild, dræbt. Der var vundet en sejr for sand gudsdyrkelse, tørken kunne slutte, men det gik ikke af sig selv. Jakob gør klart, at både tørken og dens ophør på en underfuld måde var knyttet til Elias' bøn. Lad os huske, at Gud virker gennem sine tjeneres bønner!

HUSKEVERS: Jakobsbrev 5:17-18.

358 Første Kongebog 19

Jeg er den eneste, der er tilbage

Dybt skuffet efter sejren på Karmel, når han ikke så nogen tegn på, at Jezabel ville miste sin magt, var Elias færdig - men det var Herren ikke! Han lod sin trætte og bange tjener løbe bort, men han forlod ham ikke. Han sørgede for hans øjeblikkelige behov, og først da han var i stand til at mod-tage det fornyede kald, åbenbarede Herren sig for ham igen. Selv efter Karmels ild ville Herrens værk fortsætte ikke i det opsigtsvækkende, men i den sagte susen. Han sendte Elias tilbage til sin gerning og gav ham Elisa som efterfølger. Og han lod ham vide, at der var 7000, der ikke havde bøjet knæ for Ba'al; han var alligevel ikke så alene, som han troede!

HUSKEVERS: Esajas 40:29.

359 Første Kongebog 20:1-21

Så du forstår, at jeg er Herren

Akab var ikke meget for at kæmpe mod Benhadad, men betingelserne for overgivelse i anden omgang var så ydmygende, at han var tvunget til det. Benhadad var sikker på sejr og pralede over-modigt. Men Herrens profet opmuntrede Akab: Herren ville give Israel sejr. Ligesom oplevelsen på Karmel, ville det blive et bevis på, at Herren var Israels Gud. Akab søgte klarhed over kampens tilrettelæggelse hos profeten og rettede sig efter hans ord. Det er en af de få gange, hvor Akab skildres positivt. Han kendte sin afmagt i denne situation, og det var hans styrke! Benhadad var aldeles sikker på sejr, men han oplevede et forsmædeligt nederlag.

HUSKEVERS: 2. Krønikebog 14:10

360 Første Kongebog 20:22-43

Du skal bøde med dit liv for hans liv

Fordi aramæerne mente, Israels Gud kun var en bjerg-gud, gav Herren for anden gang Israel en overvældende sejr over dem. Han var Herre overalt! Benhadad var tvungen til at ydmyge sig for Israels konge. Var det ikke ædelmodigt, at Akab kunne skåne sin fjende og vise ham nåde? Skriften siger et klart nej! Ben-Hadad var hjemfalden til Herrens band, og Herren havde givet ham i Akabs hånd. Akab forstod ikke at værne sig og sit folk ved at fjerne en sådan mand. Han måtte betale sin misforståede nåde med sit eget liv (se kap. 22).

HUSKEVERS: Esajas 26:10.

361 Første Kongebog 21

Det var hans hustru Jezabel, der forførte ham til det

Akab var ærgerlig og vred over, at han ikke kunne få Nabots vingård, men sandsynligvis ville han ikke selv have gjort mere i sagen. Jezabel var initiativtageren til det skandaløse mord på Nabot, som hans bysbørn formentlig af frygt for Jezabel adlød og satte i scene. Akab var dog ikke immun over for Herrens ord gennem Elias. Profetien imod ham gjorde et sådant indtryk på ham, at han blev bange og ydmygede sig for Herren. Herren viser gerne nåde, selv til en mand som Akab, og meddelte ham straks en udsættelse af dommen. Jezabel var den onde drivkraft i Akabs liv. Hvor væsentligt at søge ægtefæller og venner, der styrker os i at gøre det gode.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 6:14

362 Første Kongebog 22:1-28

Kun hvad Herren siger til mig, vil jeg tale

Joshafat var for hurtig til at love Akab hjælp. Bagefter ville han gerne høre, hvad Herren sagde. Det gik Akab med til, men Joshafat var ikke tryk ved de 400 profeters svar; han fornemmede, at de bare føjede Akab. Mikas svar var ironisk, det var, hvad Akab gerne ville høre (15). Men hans alvorsbudskab var utvetydigt og klart: angrebet ville koste Akab livet. Akab lod sig ikke advare og heller ikke Joshafat, som havde været så ivrig for at få et sandt ord fra Herren! Han havde ikke engang nok mod til at forsvare Mika over for Akab. Han var i det forkerte selskab, og hans vidnesbyrd som en gudfrygtig konge var svækket. Kun Mika er et eksempel til efterfølgelse.

HUSKEVERS: Ezekiel 33:7-9.

363 Første Kongebog 22:29-54

Efter det ord, Herren havde talt

Akab havde det ikke godt med Herrens sande profeter: han kaldte Elias for sin fjende, og han hadede Mika. De talte sandhed, og sandheden var ubehagelig! Men da han lyttede til Elias, reddede han sig (21:27-29); her ville han ikke lytte til Mikas advarsel, derfor faldt han. Disse profeter var nemlig i virkeligheden hans bedste venner, som ville hjælpe ham bort fra den vej, der førte til ulykke og dom, tilbage til Herren, Israels Gud. Akabs forsøg på at undgå sin skæbne på sin egen måde (sæt nu, at Mika havde ret!) var dømt til at mislykkes. Herrens ord stod fast, og der var ingen erstatning for lydighed; Joshafats medvirken havde nær kostet også ham livet.

HUSKEVERS: Ezekiel 18:31-32

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - ANDEN KONGEBOG

364 Anden Kongebog 1

Du Guds mand, kongen byder: "Kom ned!"

Akabs søn Akazja var afgudsdyrker og krænkede Herren, Israels Gud. Denne konge, der foretrak Ekrons afgud for Israels levende Gud, kunne ikke byde over Guds mand Elias! Det blev kraftigt understreget ved de to første delingsførere og deres halvtreds mands død. Den Tredie delingsfører erkendte dette, og han og hans mænd var nær-mere en beskyttelsesvagt end en bevogtningsvagt, da de eskorterede Elias til kongen. Gud er den samme i dag, selv om han - som også Esajas erfarede (45:15) - tit skjuler sig. Vi vil hellere se hans magt demonstreret, men indtil det sker, lad os da holde fast ved Bibelens åbenbaring om ham som den Almægtige Skaber og Frelser.

HUSKEVERS: Esajas 45:17-18.

365 Anden Kongebog 2

Elias' ånd er kommet over Elisa!

Elisas ønske var, at han måtte være i stand til at fuldføre Elias' gerning, og dertil behøvede han "to dele" af hans ånd (det var den førstefødtes arveret, her gjaldt det den åndelige arv). På vejen til Jordan var Elisa plaget af profeterne, der "vidste besked" om det, der skulle ske. "Ti bare stille!" sagde han - det var for stor en begivenhed til at diskutere. Hvor svært har det ikke været for Elisa at vende tilbage fra dette glimt af den usynlige verden, som Elias var faret op til, tilbage til disse jordbundne profeter, der nu vidste besked om, at Elias måtte være faldet ned igen et eller andet sted! Åndelige oplevelser, hvor Herren synes særlig nær, prøves i hverdagen bagefter.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 1:8.

366 Anden Kongebog 3

Joshafat sagde: "Hos ham er Herrens ord"

Først da situationen var katastrofal, kom den gudfrygtige Joshafat i tanke om at rådspørge Herren! Men det var bedre sent end aldrig, og Elisa, som åbenbart var fulgt med hæren, respekterede ham og ville for hans skyld søge Herrens hjælp. Elisa var en værdig efterfølger af Elias. Han var ikke bange for at tale sandhed til Israels kong Joram. Han var i Herrens tjeneste og kun for Joshafats skyld, der frygtede Herren, ville han rådspørge ham. Han blev redskabet til, at de tre konger blev reddet, og at de sejrede over Moab. Grøfterne måtte dog graves, en handling, der viste tro på Herrens ord.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 4:31

367 Anden Kongebog 4:1-17

Hvad kan jeg gøre for dig?

Disse to kvinder var vidt forskellige, men de havde det til fælles, at Elisa hjalp dem. Den fattige enke, i fare for at miste sine to sønner, søgte Elisas hjælp. Hun havde "ikke andet" end en krukke olie, men med det udgangspunkt og mange tomme krukker oplevede hun Herrens overflod. Det "ikke andet", vi har, kan blive til meget under Herrens velsignelse. Shunem-kvinden var velhavende, og hun tjente den hellige Guds mand med sine midler uden tanke for, at han kunne gøre noget for hende. Hun havde ingen ønsker, da Elisa spurgte hende. Men hun fik en søn - en sådan umulighed, at hun ikke engang havde drømt om at bede om den.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 16:24

368 Anden Kongebog 4:18-44

Jeg forlader dig ikke

Den shunemitiske kvinde klyngede sig til Elisa. Hun havde ikke tillid til Gehazi, og det forstår vi godt, når vi sammenligner de to mænds op-førsel over for den døde dreng. Gehazis var en overfladisk berøring; han gjorde, hvad Elisa havde sagt, men der skete ikke noget, og han vendte straks tilbage til sin herre. Elisa derimod beredte sig på en anstrengende kamp. Han lukkede sig inde med drengen og bad inderligt til Herren. Han gjorde sig til et med ham, lagde sig på ham og delte derved symbolsk sit eget liv med ham. Lad os holde os til ham, der er opstandelsen og livet, som ikke blot symbolsk, men i virkeligheden har gjort sig til et med os i døden og givet os del i sit opstandelsesliv.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:4

369 Anden Kongebog 5

Nu ved jeg, at der ikke er nogen Gud ... undtagen i Israel

Hvilken modsætning mellem Na'aman og Gehazi! Na'amans stolthed var lige ved at hindre ham i at få, hvad han var kommet til Israel for, men han overvandt den, adlød profetens ord og blev helbredt. Gehazis begær ødelagde hans liv. Han afslørede en himmel-råbende mangel på kendskab til sin herre Elisa, da han forsøgte at bedrage ham. Gehazi synes slet ikke at have fået gavn af alt det, han som profetens tjener havde erfaret om Israels Gud. Han må forlade Elisas tjeneste som spedalsk. På den anden side kom Na'aman, født og opdraget i afgudsdyrkelse som han var, til at erkende, at Israels Gud var den eneste sande Gud. Det er en advarsel til de privilegerede, og en opmuntring til andre.

HUSKEVERS: Markusevangeliet 10:31

370 Anden Kongebog 6:1-23

Gå dog med dine tjenere

Profeterne (profetsønnerne, gl.o.) bad Elisa om at følge med dem, da de skulle fælde nogle træer for at bygge en større bolig, og det viste sig, at de fik brug for den hjælp, kun han kunne give. Vi må have Herren med i alt, hvad vi tager os til, og hvilken velsignelse er det ikke, at han ønsker at være med, også i hverdagen! Elisa selv var sig bevidst, at Herren var med ham. Under krigen var Elisa en uvurderlig hjælp for Israels konge, fordi han kunne advare ham mod fjendens hemmelige planer. Da aramæerkongen fik det at vide og sendte sin hær for at gribe Elias, blev hans tjener bange, men så fik han lov til at se, hvad der hele tiden havde været en usynlig kendsgerning: Herrens ildhær omsluttede profeten.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 14:23

371 Anden Kongebog 6:24 - 7:20

Om så Herren satte vinduer på himlen ville dette ikke ske!

Israels konges afmagt i den håbløse situation fik hans vrede til at blusse op imod Elisa, på tilsvarende måde som Akab beskyldte Elias for tørken (Første Kong. 18:17). Årsagen til tidens nød var nok snarere hos ham selv, men det var han blind for. Samarias frelse skyldtes ene og alene Herrens barmhjertighed. Det var et under, som han virkede, uden at Israel løftede en finger. De synes ikke engang at have omvendt sig til Herren. Adjudanten, der åbenlyst forkastede Herrens løfte som umuligt, så dets opfyldelse, men gik selv til grunde. Hvor alvorligt!

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 1:45

372 Anden Kongebog 8

Elisa ... stivnede i forfærdelse, og så brast han i gråd

Gehazi har nydt at fortælle kongen om Elisas store gerninger - måske har kongen ønsket at være i profetens sko. Men der hørte mere til Elisas tjeneste end spændende under. Mødet med Hazaël var en blandet fornøjelse, for Elisas profetiske øje så de ulykker, han ville bringe over Israel, og dog var han med til at sætte ham på tronen i lydighed mod Herrens ord til Elias (Første Kong. 19:15). Judas kongehus modstod ikke den onde påvirkning fra Israels kongehus; Joram af Juda var gift med Akabs datter Atalja, og han fulgte i Israels kongers onde spor. Joshafats fejlagtige venskabspolitik med Israel bar en bit-ter frugt og svækkede Juda, for Herren var ikke med ham; Edom og Libna rev sig løs.

HUSKEVERS: Salme 126:5-6.

373 Anden Kongebog 9:1-20

Jeg salver dig til konge over Israel

Formentlig kunne Elisa ikke selv salve Jehu uden at vække uønsket opsigt, så han sendte en af profeterne. Med denne handling var Elisa den direkte årsag til Jehus oprør. Herrens time var kommet, hvor dommen over Akabs hus, som Elias havde profeteret (Første Kong. 21:21-29), skulle fuldbyrdes. Herren styrede udviklingen suverænt, selv om de færreste var klar over det, og satte Jehu i gang. Han var Herrens redskab, bemyndiget til at eksekvere dommen over den ugudelige Akabs hus og overtage riget. Derfor gjorde han oprør mod Akabs søn Joram. Vi formaner til ikke at søge verdslig magt og ære, men Guds evige rige, og det har Gud lovet at give os.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 12:31-32

374 Anden Kongebog 9:21-37

Det var det, Herren sagde ved sin tjener, tishbitten Elias
Joram var helt uforberedt på Jehus oprør. Han havde ikke taget profetens advarsel til hjerte, men levede i falsk tryghed og betalte med sit liv. Akazja af Juda led samme skæbne. Jezabel var udfordren-de til det sidste, men regnskabet's time var kommet for hende. Denne kvinde, som havde indført Sidons afgudsdyrkelse i Israel og som havde været årsag til så megen ondskab (f.eks. mordet på Nabal og hans hus), blev nu styrtet. Hendes endeligt var en uhyggelig advarsel for dem, der måtte følge i hendes spor. Opfyldelsen af Herrens ord havde ventet længe, men nu skete det til punkt og prikke. Jehu har nøje kendt Elias' profeti mod Akab og Jezabel (25-26,36-37).

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 2:2-3

375 Anden Kongebog 10:1-17

Kom med mig, og se min nidkærlighed for Herren!

Jehu gik grundigt til værks imod Akabs hus - næsten for grundigt måske; men profeten havde dog i Herrens navn befalet ham at udrydde Akabs hus som hævn for alle Herrens profeter, han havde dræbt. Jizre'els stormænd svigtede Akabs sønner totalt, men de var fanget i en klemme, og valgte den nemmeste vej. Jehu fik Jonadab, Rekabs søn, med. Mon det var, fordi der stod respekt om ham, og det styrkede Jehu i folkets øjne? Denne mand må have været en stærk personlighed med faste overbevisninger, idet hans efterkommere endnu på Jeremias' tid (ca. 300 år senere) holdt fast ved hans befaling (se Jer. 35). Jehus nidkærlighed for Herren holdt foreløbig, for det, han skulle gøre, passede hans egne interesser.

HUSKEVERS: Jeremias 35:14

376 Anden Kongebog 10:18-36

Men Jehu fulgte ikke omhyggeligt Herrens ... lov

Herren brugte Jehu til at udrydde ba'alsdyrkelse, som Akabs hus havde indført. Han gjorde dette så grundigt som muligt og viste stor nidkærhed for Herren. Men da det var gjort, afsløres der hos ham en manglende hengivenhed for Herren og hans lov; hans hjerte var ikke helt med Herren. Han handlede taktisk, idet han fortsatte i Jeroboams spor med at ofre til guldkalvene. Han ville ikke risikere, at israelitterne skulle søge til Herrens tempel i Jerusalem til festtiderne med fare for, at de igen ville vende sig til Davids kongehus. Han vendte ikke om til Herrens lov af hele sit hjerte.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:11-12

377 Anden Kongebog 11

Jojada sluttede nu pagten mellem Herren og kongen

Atalja var Jezabels datter, og det var mørke dage i Juda, da hun greb magten og udryddede hele den kongelige slægt - troede hun. Det var et satanisk forsøg på at udlette Davids hus, som i tidens fylde skulle frembringe Jesus Kristus. Men Herren virkede gennem Josheba og Jojada, så kongesønnen Joash blev reddet og skjult, indtil det var muligt at udråbe ham til konge. Jojadas første gerning efter det vellykkede kup var at føre folket tilbage til Herren og bringe ba'alsdyrkelsen til ophør. Menneskeligt set var det på et hængende hår, at Juda blev reddet; men i de mørkeste dage har Herren altid en rest, ved hvem han gennemfører sin suveræne vilje. Satan får aldrig lov til at gå af med den endelige sejr.

HUSKEVERS: Salme 3:9.

378 Anden Kongebog 12

Hvorfor udbedrer I ikke skaderne på templet?

Joash' store gerning var istandsættelsen af Herrens tempel, der havde været forsømt under de forrige regenter. Da præsterne svigtede i denne opgave, overtog Joash selv opsynet med arbejdet; præsterne overgav pengegaverne til kongens repræsentant, som videregav dem til håndværkerne. De handlede på tro og love, således at der intet regnskab krævedes fra dem. Er der ikke "skader" på Herrens åndelige hus, som vi kan være med til at udbedre? Kristus er drivkraften, men han ønsker, at hvert enkelt led er aktivt med i arbejdet. Vi kan alle være med som bindeled, der hjælper konstruktivt til at knytte sammen og bygge op!

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

379 Anden Kongebog 13

Herren var nådig imod dem; han forbarmede sig

Det var strenge tider for Israel, som blev trængt af Aram. Det skyldtes deres egen synd mod Herren, men da det var allerværst, formildede Joakaz Herren ved at bede om nåde, og Herren bønhørte ham. Dog fortsatte Israel i Jeroboams synder; det spor, han førte Israel ind på, magtede de aldrig nogen sinde at forlade. Alligevel viste Herren dem barmhjertighed helt uforskyldt. Elisa gav på sit dødsleje kong Joash af Israel en sejrspil mod Aram, men han forstod ikke at udnytte den fuldt ud. Han var ellers tydeligvis klar over, at Elisa havde været som et værn for Israel, men måske manglede han virkelig tro på, at denne symbolske handling kunne betyde noget. Herrens nåde, baseret på hans pagt med Abraham, Isak og Jakob, afværgede endnu Israels totale undergang.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:13

380 Anden Kongebog 14

Du er blevet overmodig

Amasja nåede ikke op til David, manden efter Guds hjerte, men tjente dog Herren som sin far Joash. Vi synker nemt ned (eller strammes op) til det åndelige niveau af dem, vi omgås. Den største advarsel, Amasjas liv giver os, er dog imod overmod. Han havde ført en sejrrig krig mod Edom, og det var gået ham til hovedet. Det er bedrøveligt at læse om, at han ikke lod sig advare af Israels kong Joash, men letsindigt kastede sig ud i en meningsløs strid mod Israel. Det kom til at koste både ham og Juda dyrt, og han mistede totalt sit folks hengivenhed. Der gik en del år, men til sidst førte det til en sammensværgelse mod ham, og han blev dræbt af folk fra Jerusalem.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:3

381 Anden Kongebog 15:1-16

Han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne

Judas konger fortsætter med at få den betegnelse, at de gjorde ret i Herrens øjne, dog med lidt forbehold; om Israels konger står der uden undtagelse, at de gjorde ondt i Herrens øjne. Israel havde erstattet Guds udvalgte sted for tilbedelse, templet i Jerusalem, med deres egne guldkalve, og denne falske gudstjeneste besnærede dem til det sidste. Juda havde den fordel, at templet lå på deres område. Det gik ikke automatisk, at de af den grund holdt sig til Herren, men det var en stor støtte i den rigtige retning. Vi må lade os lede af Herren, også hvad vor geografiske placering angår. Det kan have skæbnesvanger betydning for vor åndelige udvikling.

HUSKEVERS: 4 Mosebog 9:17-18.

382 Anden Kongebog 15:17-38

Dannede en sammensværgelse mod ham

Jehus er det sidste kongehus, der formår at etablere sig nogenlunde over Israel. Efter Zekarja, hans søn i Fjerde slægtled (12) bliver myrdet, følger den ene sammensværgelse efter den anden. Assyrer-kongen var ikke sen til at udnytte Israels indre stridigheder. Han fik penge fra Menahem til at drage hjem (20), men nogle år senere besatte han de nærmeste dele af Israel og førte indbyggerne bort i eksil. Dødsklodderne var begyndt at ringe for nordriget Israel. Gang på gang havde Herren forbarmet sig over dem og givet dem endnu en frist, men de havde konsekvent svigtet hans lov og hans pagt, og Nordrigets endelige opløsning var at se på horisonten. Juda har dog endnu en gudfrygtig konge i Jotam.

HUSKEVERS: Ordsprogene 13:9.

383 Anden Kongebog 16

Jeg er din træl og din søn

Kong Akaz opførte sig som en hedning i stedet for en sand efterkommer af kong David. Det var til assyrer-kongen, han erklærede sig som træl og søn! Han søgte hjælp hos ham i stedet for hos Herren og tog skattene i bl.a. Herrens tempel for at betale derfor. Han lavede tempeltjenesten om efter sit eget hoved og erstattede Herrens brændofferalter med et hedensk, sikkert for at behage sin nye mester, assyrerkongen. Vi behøver ikke at være verdens trælle, når vi tilhører Herren. Vi tjener ikke mennesker, men Herren. Så længe vi stoler på ham og har overgivet os til ham, er vi frigjorte for menne-skers krav om, at vi skal godtage deres normer for livet.

HUSKEVERS: Galaterbrevet 1:10-11

384 Anden Kongebog 17:1-20

De fulgte de tomme guder og endte i tomhed

Israels vandring bort fra Herren endte i landflygtighed. De overhørte de mange profetiske advarsler; de blev ved med at lade hånt om Guds lov og dyrkede afguder i stedet med det fordærv, det bragte med sig. De krænkede Herren, indtil han til sidst lod dommen indhente dem. Den hellige skrift siger det så rammende: de holdt sig til tomhed, så de blev til tomhed. Dybest set fik de blot det, de havde søgt efter. Afguder var tomhed. De havde vendt Herren ryggen, og Herrens frygt er visdoms begyndelse. Der var kun tomhed tilbage. Livet med Herren er indholdsrigt, for hos Ham er der liv i overflod.! Lad os holde os til Ham!

HUSKEVERS: Salme 16:11

385 Anden Kongebog 17:21-41

De forskellige folk lavede hver sin gud

Samarias nye beboere gennemførte en vis ydre gudsdyrkelse til Israels Guds ære for at værne sig mod hans vrede, men i hjertet klyngede de sig til deres gamle afguder. Det blev en blandings-religion, hvor de forsøgte at sikre sig til alle sider. Hvor tit er der ikke i historien sket noget lignende - en ydre omvendelse til kristendom samtidig med en klyngen sig til gammel overtro, for hjerterne er ikke forvandlet. Lad os ikke tro os helt hævet over faren, men se nøje til, at vi ikke laver os vor egen gud ved siden af Ham, der har åbenbaret sig i Bibelen som den Almægtige Gud fra evighed til evighed. Vi behøver ikke at støtte os til nogen anden end Ham.

HUSKEVERS: Joel 2:26-27.

386 Anden Kongebog 18:1-16

Han stolede på Herren, Israels Gud

Med Hizkija fik Juda en usædvanlig gudfrygtig konge, der gik radikalt til værks imod enhver form for afgudsdyrkelse og overtrædelse af Mose lov. Ikke siden David havde de haft en sådan konge. Han var den diametrale modsætning til sin far Akaz. Det virker som et skuffende antiklimaks, at han forsøgte at købe sig fri for assyrernes angreb ved at plyndre helligdommen for dens kostbarheder, og det hjalp heller ikke. Han var under et stort pres, han havde set Nordrigets undergang, og by efter by i Juda var faldet for fjenden. Det var så uforståeligt, og en overgang svigtede hans tillid til Herren - ligesom salmistens i salme 73

HUSKEVERS: Salme 73:28.

387 Anden Kongebog 18:17-36

Hvem er det, du stoler på?

Assyrerkongen havde taget imod den betaling, han havde forlangt af Hizkija, men han holdt alligevel ikke op med sit angreb. Han pressede endnu stærkere på, for intet mindre end Judarigets undergang var hans mål. Men Hizkija var færdig med at give efter. Kommandanten (Rabsjake gl.o.) hånede Hizkija; - om han stolede på Egypten eller Herren, var det lige nyttesløst. Han pralede af assyrernes magt - det var håbløst at gøre modstand. Han forsøgte at få overtalt folket til at slutte fred med ham imod Hizkijas ordre, idet han påpegede, hvor uovervindelige assyrerne var, men forgæves. Hizkija var i stor nød, men hans folk forblev tro mod ham, fordi de havde tillid til ham.

HUSKEVERS: Salme 44:9.

388 Anden Kongebog 19:1-19

Du skal ikke frygte for de ord, du har hørt

Esajas kunne give Hizkija et opmuntrende budskab fra Herren; han behøvede ikke at frygte for assyrerkongens trusler. Profetien så ud til at begynde at gå i opfyldelse, men så kom det foruroligende brev, hvor assyrerkongen understregede, hvordan ingen af de besejrede folks guder havde kunnet hjælpe mod hans overvældende militærmagt. Hizkija tog det til Herren, som vi kan gøre med alle vore bekymringer. Han har sikkert styrket sin tro ved sin bøn, idet han har samlet sine tanker om den Almægtige Gud og Skaber. Når han tænker på ham, ser han klart afguderne som menneskeværk af træ og sten, som ikke formår noget som helst. Selvfølgelig kunne de ikke hjælpe de besejrede riger - men Juda var under denne Almægtige Guds beskyttelse.

HUSKEVERS: Esajas 41:13

389 Anden Kongebog 19:20-37

Jeg har udført det nu ... nu har jeg ladet det ske

Assyrerkongen roste sig af sine vældige sejre; han troede, at de skyldtes hans egen magt; han ringede det lille Juda og dets Gud. Nu erklærer profeten, at denne Gud, som han har hånet, er den, der har planlagt og gennemført hans triumfer. Det var ham, der bestemte, at Assyrien skulle blive en stormagt, og det er ham, der bestemmer grænsen for hans erobringer. Nogle mener, at Hizkija ikke burde have gjort oprør mod Assyrien, som hans far Akaz havde bøjet sig for. Men at tjene Assyrien betød også at bøje sig for Assyriens afguder, og det vil Hizkija ikke. Han havde ødelagt dem i Juda. Han var magtesløs i sig selv til at stå imod Assyrien, men hans bøn var hørt, og Judas Almægtige Gud greb ind og ødelagde assyrernes hær. Det nytter at bede.

HUSKEVERS: Salme 97:9-10.

390 Anden Kongebog 20

Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer

Hizkijas alvorlige sygdom ramte ham i samme år som assyrernes invasion (se 18:13); han var 39 år gammel. Herren hørte hans inderlige bøn om helbredelse og sendte Esajas med det opmuntrende budskab, at han skulle leve endnu 15 år. Måske nævnes figen-plasteret, for at vi ikke skal tro, at vi ikke må benytte os af de lægemidler, Herren har skabt. Det er svært at undgå indtrykket af, at Hizkija var smigret over besøget fra Babylonien og glemte at vise tilbageholdenhed over for disse fremmede afgudsdykere. Han bøjede sig dog under Esajas' dystre profeti, og han har sikkert håbet, at hans søn ved troskab mod Herren ville opnå en yderligere udsættelse af dommen (hvis det lidt vanskelige vers 19 tolkes positivt).

HUSKEVERS: Salme 5:2-3

391 Anden Kongebog 21

Han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne

Med Manasse vender vi tilbage til sådanne tilstande som under hans farfar Akaz. Hizkijas gode indflydelse er som fejlet bort, afgudsdyrkelsen genindføres og de hedenske offerhøje genopbygges. Manasse fik endog lov til at regere i hele 55 år! De gudfrygtige i Juda må have fundet det uforståeligt. Ifølge traditionen blev profeten Esajas gennemsavet under Manasse (Hebr. 11:37). Hvorfor tillod Herren det? Det er et spørgsmål, som gang på gang har lydt - og lyder - fra Guds forfulgte folk på jorden. Der er intet svar andet end det, at i denne nuværende verden har Herren tilladt den onde større bevægelsesfrihed, end vi synes om, og grunden dertil ligger skjult i hans evige råd!

HUSKEVERS: Åbenbaringen 6:9-11

392 Anden Kongebog 22

Jeg har fundet lovbogen i Herrens tempel

Med Josija fik Juda igen en konge, der ville tjene Herren af hele sit hjerte; han "fulgte helt i sin fader Davids spor". Han lignede sin farfar Hizkija. Hans iver for templets istandsættelse førte til, at lovbogen blev fundet. Da han hørte dens advarsler, blev han dybt berørt. Han var klar over, at Juda fuldt ud havde forbrudt sig og fortjent den dom, Herren havde truet med. Han ydmygede sig under Ordet, og Herren bønhørte ham. Han fik løftet om, at dommen ikke ville komme i hans levetid, fordi han havde bøjet sig for Herren. Men han magtede ikke at afværge dommen helt, fordi folket var kommet så langt bort fra Herren, at det ikke var til at redde. Guds ord er så let tilgængeligt for os; retter vi os efter det?

HUSKEVERS: 5. Mosebog 30:14

393 Anden Kongebog 23:1-20

Han læste hele pagtsbogen, som var fundet ... for dem

Josija gik i gang med en så grundig reformation, som han overhovedet kunne. Hans tanke har sikkert været, at hvis han kunne få folket til at omvende sig helt til Herren, ville dommen over dem yderligere udskydes. Under hans påvirkning indgik hele folket en ny pagt med Herren. Josijas udrensning viser, hvor meget afgudsdyrkelse havde filtret sig ind i hele landet; den afslører, at Salomos afgudsaltre havde overlevet andre reformationer gennem tiden. Han gik til bunds og ødelagde totalt alt, hvad der kunne krænke Herren. Hans iver førte ham endog over landets grænser, så han nedbrød det famøse alter i Betel. Han lod intet ugiort, der stod i hans magt at gøre for at føre folket tilbage til Herren.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 4:13

394 Anden Kongebog 23:21-37

Herren vendte ikke om fra sin store, glødende vrede

På trods af alle Josijas anstrengelser, magtede han ikke at få Herrens vrede vendt fra Juda. Grunden var ganske enkelt den, at folket ikke omvendte sig til Herren med samme iver som deres konge. Arven fra Manasses lange regering lod sig ikke ryste af. Efter Josijas tragiske død viste det sig, at end ikke hans egne sønner fulgte i deres fars hellige spor. Herren så, at folkets omvendelse ikke var af hjertet. For Josija var den ægte, men for folket var den kun en ydre form for at behage kongen. Vi kan ikke bedrage Herren.

HUSKEVERS: Jeremias 3:10.

395 Anden Kongebog 24

Det var på grund af Herrens vrede, det gik ... sådan

Det var ikke de politiske forhold, der forårsagede Judas trængsler, men Herrens vrede. Så snart Josija var død, viste det sig, at virkningerne af Manasses lange regering ikke var udryddet; Josijas reformations havde ikke overvundet dem, den havde ingen varig magt, for den havde ikke tag i folkets hjerter. Juda havde ikke taget ved lære af Nordrigets undergang, og de skulle snart gå samme vej. Så længe de havde en energisk gudfrygtig konge i spidsen (Hizkija og Josija), hjalp Herren dem. Men selv da han måtte give folket i fjendens hånd, forlod han ikke de bortførte fanger, der stolede på ham. Tænk blot på Daniel (Daniel 1:1 flg.)!

HUSKEVERS: Daniel 9:16,18.

396 Anden Kongebog 25

Sådan blev judæerne ført i eksil fra deres land

Sidkijas oprør mod Babels konge var dømt til at mislykkes, for han havde ikke Herren på sin side. Tværtimod ved vi, at Jeremias i Herrens navn opfordrede ham til at overgive sig for at redde Jerusalem, men forgæves (Jer. 38:17-18). Det er mærkeligt at tænke på, at Daniel havde været i Babylon ca. 19 år, da den blindede Sidkija blev ført dertil i lænker, og Jerusalem blev ødelagt, så det så ud, som om Israels Gud var slået. Judas vidnesbyrd som Guds folk var brudt sammen, men Herren havde stadig sine tro tjenere; Daniel var endog i Babels konges tjeneste, og der forblev han Herren tro samtidig med, at han udførte sine pligter upåklageligt. Den hedenske konge havde virkelig lært noget om Daniels Gud.

HUSKEVERS: Daniel 6:27-28.